

Adam
Horovitz

ars poetica

Adam Horovitz

Spojené kráľovstvo / UK

2	AKO ČAKANIE NA DEDINSKÝ AUTOBUS
3	LIKE WAITING FOR RURAL BUSES
4	VČERA V NOCI UVIDELA VEĽKÚ MEDVEDICU
6	LAST NIGHT SHE SAW BADGERS
8	ORFEUS V STIAHNUTOM PODSVETÍ
10	ORPHEUS IN THE DOWNLOAD UNDERWORLD
12	PRELUD VÍLY V STAROM CITY
14	INNER CITY DUENDE
16	ŽIVOTNÉ PODMIENKY
18	CONDITIONS OF LIVING
20	PRETIAHNUTÁ ZEM
21	THE LONG EARTH
22	MILOSTNÁ BÁSEŇ ZAKLIATA DO ROZPRÁVKY
24	LOVE POEM DISGUISED AS A FAIRY TALE
26	SLNOVRAT
27	SOLSTICE
28	TITULKY
29	NEWS IN
30	HODINA PAMÄTNÉHO TICHA
32	COMMEMORATION HOUR

AKO ČAKANIE NA DEDINSKÝ AUTOBUS

z rozhovoru s Jane Commaneovou na Twitteri

Písanie poézie je niekedy
ako čakanie na autobus na koniec sveta.
Nič neprichádza. Pozeráš do húštin prázdna.
Hádaš sa s vranami. Natáhuješ s
vyplutým nič na ubítoť asfalte.

Vyvrátený dáždnik odfúklo do čierneho neba,
v ktorom nenájdeš jediné okno. Tváre v mechanických
autách sa smejú na tvojej čudnej poruche.
Do toho do teba dážď
nezmazateľne vtieravý jak olej.

Je čas vynájsť sa, svetlo
tí už dáva len hodinu,
koktavý autobus sa zadŕha do ticha,
z neho sa zrazu vylína neskutočná krajina
a hneď pri tebe čiperná starenka,

čo sa krivými prstami nechce vzdať sedadla
a dostane ťa anjelským žmurknutím jediného oka,
síka cez zuby a vyjde z nej
absolútne všetko,
čo si ani netušil, že by ťa na svete mohlo zaujímať.

LIKE WAITING FOR RURAL BUSES

from a conversation with Jane Commane on Twitter

Sometimes writing poems
is like waiting for rural buses.
Nothing comes. You stare at hedgerows.
Argue with crows. A little more
nothingness on the pitted tarmac.

Blown out umbrella, the sky a black,
expectant lattice. People pass in cars,
laugh at your predicament.
Then rain, a persistent mizzle
that sticks like oil.

About to go home, the light
an hour away from failing,
a rickety bus crawls to a halt,
takes you on the scenic route
whilst a little old lady,

clinging determined to the seat in front,
fixes you with one angelic eye,
sucks her teeth and tells you
absolutely everything
you never thought you'd want to know.

ADAM HOROVITZ

VČERA V NOCI UVIDELA VEĽKÚ MEDVEDICU

Stál pri školskej bráne
skrčený a rozochvený
ako ostrá osika na prahu zimy.

Vzduch mi zrazu zhustol, a hoci sa snažím k nemu prebrať
každý krok mi trvá viac než rok a mám ich len dvanásť.
Vyzerá zošúverenejšie než to lano, čo sme vytiahli na Orknejách,

do siva zvetrané na útesoch Ronaldsay,
unavené vlákna, čo sa tak dlho držali v nádeji,
že to ešte niekam dotiahnu.

Auto čaká.
Ideme do Londýna, povedal.
Smrť už je v aute, mlčí.

Ani ja neviem nájsť slová. Krv
mi hučí vysoko v ušiach
ako nadpozemský víchor.

Cestu si nepamätám.
Ubehla v jednom záblesku.
Tlačím čas očami,

nech som už pri maminej smutnej posteli
tu na oddelení, kde sa len moje dve postavičky
zo Star Wars stavajú proti vpádu temna.

Pridlho som čakal, váhal v zatuchnutom tichu
fary, nevďačne vzdialený do seba,
s utkvelou predstavou, aké to bude v Londýne.

Pridlho bez jedinej správy, bez slova rozhovoru,
sny, čo som s ňou zdieľal ako dieťa, mi
zrazu stúpajú ponad pás ako príliv,

ktorý žiaden mesiac nevráti späť.
Včera v noci uvidela veľkú medvedicu, opakuje,
keď vchádzame do nemocnice.

Spomínam, ako sme spolu videli stopy v lese
na vzdialenom okraji údolia, neskutočné kopy
výkalov, rozsiate prvosenky, podvečerný kal.

Včera v noci uvidela veľkú medvedicu na kraji posteje.

ADAM HOROVITZ

LAST NIGHT SHE SAW BADGERS

He stands at the school gate
hunched and trembling
like a tree at winter's rise.

The air is glue. I wade to him, each step
taking all of my twelve years.
He is grey as the rope we found in Orkney,

coiled and faded on the cliffs of Ronaldsay,
worn out with hoping for the rescue
that would never come.

The car is waiting.
We must go to London now, he says.
Death waits in the car, unspeaking.

I too am silent. The blood rushing
in my ears like howling trees
is noise enough for me.

I do not grasp the journey.
It is over in moments.
I am contracting time to reach my mother

in her sad bed in the stale ward
where my two plastic Star Wars toys
stand against the coming dark.

Too long I have waited in the deathly quiet
of the Vicar's house, unspeaking, ungrateful,
mapping out how I will run away to London.

Too long without news and contact,
the dreams I'd shared with her as a child
rising again like tides too urgent

for the moon to pull them back.
Last night she saw badgers, he tells me
as we walk into the hospital.

I remember walking with her to see a badger's sett
on the other side of the valley, the orderly piles of dung,
the cowslips, the dusk.

Last night she saw badgers at the end of her bed.

ADAM HOROVITZ

ORFEUS V STIAHNUTOM PODSVETÍ

Pracujeme na svojom miznutí každý deň,
neprítomnosť stelesnená neprítomnosťou
v jantárovom závoji lístia a semiačok
Územie si vymedzujeme šermovaním krídel,
hranice nežnosti tajným kukaním a jazykom vlajočiek,
aby sme sa čo najlepšie obklopili hradbami kníh
časopisov, stiahnutí, DVDčiek,
a iných všelijakých srandičiek, čo kupujeme
ako krásne živé figové listy na svoj stud.

Dom je odrazu prázdny,
jaskyňa rezonujúcich istôt sa rozplynula,
len Persefona z granátového jablka vyberá zrníčka,
pľuje, tie, čo má stále v zuboch, preklína.
Mačky sa okolo nej vinú a vrešia ako fúrie
na milé myšky, útržky papiera,
na prach, čo zrazu vystúpil z najhlbšieho ticha,
aby zvädzal vláčnymi pohybmi.
Bohyňa nástojí, aby sme zostali vnútri.

Istota ti isto ponúka istú vznešenosť, ak sa k nej prepomôžeš,
ale ja radšej vyrazím za náhlymi výbuchmi nežností hviezd,
počúvam v tme, ako sa stromy chystajú vyrašieť,
ako si veselo lomozí rast,
keď líšky dávajú zime dobrú noc
a sovy v inovati píšu stopami múdre pamäti.
Kráčam ďaleko od domu,
zárodok lásky nesiem v zovretej dlani.
Sledujte ma. Neobzriem sa ani raz.

ADAM HOROVITZ

ORPHEUS IN THE DOWNLOAD UNDERWORLD

We make our disappearances day by day,
absence speaking for absence
through a waxed veil of leaf and seed-pod.
Territories are marked with a wing beat,
the bounds of tenderness negotiated in magpie semaphore
as we are subsumed by books,
magazines, downloads, DVDs,
gewgaws, gizmos, all those pretty
fig leaves bought to cover shame.

The house is hollow,
an echoing cave of certainties lost,
where Persephone picks pomegranate seeds
that catch in her teeth, spits them out and curses.
Cats howl around her like furies
after mice, scraps of paper,
the dust born of silence,
screwed into fists of guilt.
The goddess cries for us to stay indoors.

There is majesty in certainty if you can stomach it
but I prefer the random melt of stars,
waiting in the darkness for trees to bud,
listening for the metallic scrape of growth
as foxes slice the winter with their tongues
and owls stamp prints of mice on frosty turf.
I am walking the path away from home,
a love song balled foetal in my hand.
Follow me. I'll not look back.

ADAM HOROVITZ

PRELUD VÍLY V STAROM CITY

Tiká tu ručičkami, presný, ako dopravný systém,
na prasknutie smutná nočná električka,
koľajnice tratí, jej línie, vedú len
do prázdna medzi lampami v uliciach.

Blikajú zradný trblet
ako môj prázdny vesmír krígľov
noc sudičiek a zabijáckeho rytmu
vlakov do pekla

na zúfalstvom rozpálenom kove
po zastávkach
Angel, Euston,
Camden Town.

City si ju berie,
halí do svojich tajných černí,
a rozmaznáva čriepkami šťastia
a črepinami neotvorených okien.

Z očí jej tečú slzy maskary.
A v nich sa vylína nerozlúšiteľný znak,
s ktorým sa vysekáva zo spleti priateľských rúk.

A nato začína tanec
do temných tónov smútku,
ktorý ju ako duch city preniká
štiepi delí a rozmnožuje,

spolu s dokonale lадným mesiacom
plynú a prerážajú cez výklady
kým neóny nepremenia jej slzy
na reflektory nečakane rýchlych áut.

ADAM HOROVITZ

INNER CITY DUENDE

Now she is clockwork in the bus lanes,
a bottled-up tock of sorrow.
All her straight lines are strung
through a maze of stuttering street lamps.

A slow build in the beer barrels
to this, the banshee hour
 louder than trains
the rhythms of her misery

running on iron rods down
into the hot bright
hells of Angel, Euston,
Camden Town.

The city swallows her,
binds her in Tarmac,
trails pleasures behind her;
a constellation of fractured glass.

She weeps mascara.
Her eyes are ideograms, untranslatable,
as she slashes the brambling
arms of friends away.

And then she is dancing
to the dark sounds of her sorrow,
the city's breath rising through her
as she ripples, divided, multiplied,

like a water-bound moon slipping
through shop windows,
as street neon carves her tears
into the lights of cars.

ADAM HOROVITZ

ŽIVOTNÉ PODMIENKY

Kedysi sme umierali na sen, utápali sa
v mámovom rozpuku mladistvej vône,
zatiaľ čo nám kosti začali zhltnúť priamo pod kožou.
Umierali sme postojacky, hrdo vzpriamení,
do výšok podopretí vlastnou kopijou

sme nečakane zavnímali, ako nás svet halí
do jemného závoja piesku.
Utiahli sme sa do vnútra aj so svojimi stádami a plodmi
keď nás zima obklúčila
ako kruhy úzkosti vo vidine svetla.

Dnes sme len a len na svetle
ale úzkosť sa drží, neodchádza.
Svet zrýchľuje obrátky. Vidíme v mysli
tancovať atómy priamo pred očami, odolávame starnutiu,
chránení štítni smartfónov

strážime svoje profily
v zrkadlových labyrintoch webu.
Nespoznávame sa.
Inštinkt ustrnul v telách dávnoveku mnoho levelov pred nami
a tie zasa zostali stuhnuté v tepanom kove.

Zem miesto stromov živí len telá
a vrhá ich do divadla sveta, ktoré nenávidí vlastných hercov,
tých, čo sa tvária povýšene a vyberavo akoby ani neboli,
len vydratou kožou na hánkach
magmaticky zovretej skalnej päste.

ADAM HOROVITZ

CONDITIONS OF LIVING

Once, we died dreaming and drowning
in the first flush of youth
our bones yellowing beneath our skins.
We died standing up,
propped on our spears

watching the world subsume us
in a winding cloth of sand.
We fell with our cattle and our crops
when winter swallowed us
like nightmares in a dream of sun.

Now, we are always in the light
but still we're fearful.
The world spins faster. We see atoms
dancing in our minds and slow our ageing,
hide behind our mobile phones

check our profiles
in the darkened mirrors of the web.
We do not recognise ourselves.
Instinct is caged in ancient bodies
which in their turn are caged in metal.

The land grows meat instead of trees
and all the world's a stage that hates its players
who strut and forget
that they are only scuffed knuckles
on a fist of rock.

ADAM HOROVITZ

PRETIAHNUTÁ ZEM

podľa knihy Terryho Pratchetta a Stephena Baxtera

Ak by stačil len jediný krok do neznáma,
aby si sa odpútal od tejto unavenej Zeme,
uvoľnil z väzieb kvantovej mechaniky
a slobodne si hvízdal svetmi paralelných vzťahov,
objavoval zákutia, o ktorých Darwin nemal ani zdanie,
dal by si to? Neutiekol by si sám pred sebou?

Vytrielil by som rýchlejšie než štartovací výstrel,
aby som zastihol Pretiahnutú Zem ešte pred ustálením tvarov,
nové druhy a neskutočné mutácie rôzne sa rodia
pod najrôznejšími slnkami. Hnala by ma túžba zachytiť
prazvláštnu hudbu, podľa ktorej sa dvíhali hory, pobrežia, aj príliv.
Ak by len stačil jediný krok do neznáma.

No nakoniec z toho nič. Viac medziatomárny priesmyk nepustí.
Len sny a zápal vedy. Tým končí naše stvorenie.

THE LONG EARTH

after the book by Terry Pratchett and Stephen Baxter

If all it took was just a sideways step
to break your shackle to this tired earth,
untangle the strings of quantum physics
and shimmer down the mirror parallel,
find worlds which Darwin could have barely dreamed,
would you not do it? Would you not run?

I'd be off faster than the starting gun
to seek the Long Earth flickering unreamed;
new genera; and what mutations dwell
under different suns. I'd hunt strange musics
courting river banks, mountains and the surf.
If all it took were but a sideways step.

Yet here we stay. There is no interstitial strait,
just dreams; the faith of science. All that we create.

ADAM HOROVITZ

MILOSTNÁ BÁSEŇ ZAKLIATA DO ROZPRÁVKY

na motívy rozprávky O Morskej panne od Madame D' Aulnoy

V očiach ju bolo vidno ako rozkošné dievčatko,
ostro rezaný zaslepený náboj mladosti. No mala
v nich čosi naliehavé ako náhly škrek mačky
v dome, kde sa nedeje nič len úporná snaha
vlhkého a mĺkveho tela ryby vystúpiť z údelu taniera.

Teraz je z nej jelenica, celým telom, ale očami nie.
Tie vo mne tancujú, snažia sa pred strelou uchrániť.
Koľko to len má životov.

Z hebkej dieročky jej jeleních úst
na mňa slastne šepká, že koľko ešte musí stihnúť.
Milujem ju a vždy som ju miloval. Až dodnes mi v podstate unikala.
Teraz sa vrátim do svojho paláca kníh
no s prázdny bruchom, lebo nedokážem nič ani jesť, len myslím

na ňu ako ladne beží preslneným lesom, s pohľadom,
ktorý v mihu prekoná akúkoľvek hrôzu,
ešte aj plánky jej sladnú pri nohách.

Môj lov sa skončil. Môžem len čakať
na koniec všetkých jej premien, na koniec síl,
čo ju navliekajú do cudzích koží,
aby ma opäť našla svojim dievčenským
pohľadom a dala mi nádej,

že tá krásna ženská bytosť, na ktorú sa mení
pod perím, srstou, či šupinami, uvidí aj za
tú drsnosť, ktorú som si sám bez nej vypestoval, ako splašený zver.

ADAM HOROVITZ

LOVE POEM DISGUISED AS A FAIRY TALE

after Madame D'Aulnoy's The Girl-Fish

In her eyes, the girl she was; the hard
unthinking rifle-shot of youth. They are urgent
as a cat's yowl in the dark rooms of home
where nothing matters but the way fish
lifts wet, unspeaking from the plate.

She is deer now, but for those eyes.
They dance through me, demanding to be spared.
Another life is on her.

She whispers from the soft purse
of her deer's mouth that she still has much to do.
I love her and I always have. I never saw her until now.
I will return to my palace of books
hungry though I cannot eat for thinking of her

as she runs through the bright wood, a spare
change of terror jangling in her girl's eyes,
crab apples crunching like years beneath her feet.

My hunt is over. All I can do is wait
for the changes to cease, for the drifting powers
that drive her to other skins to calm
their churning, for her to find me again
with her girl's eyes and hope

that the woman she's becoming under feather,
hide and scale can see beyond the way
I've learned in her absence to stiffen, like a startled deer.

ADAM HOROVITZ

SLNOVRAT

Drevo rezom oživa a temnota razom dýchne
fosforeskujúce svetlo,
zo vznetlivých klíčkov energie v húštinách tmy.
Do každého úbežníka vstúpi čerstvo obnažená
hviezda a mesiac zhúkne
ako najmúdrejší výr

čo pozdvihne more trbletu do výšky očí.
Prívalu je od vrcholu zrazu do spevu,
jeho sila formuje aj bralá, s citom pre najmenší detail,
akoby vody mali už tesne pred premiérou
nového obdobia, keď sa dokážu priblížiť
k chápaniu ľudského jazyka.

Hmkám si nápev vôd, ten z ktorého dochádza
dych na cestičkách, ktorými sa pred ním snažíš
uniknúť, splašený jeleň,
aby si zachytil dych v dúpnení kozuba,
keď náhlou iskrou odplaší des
zimy, a mihotavý prelud svetla

vyženie prízrak nekonečnej noci a dá mi pocit slobody,
chvíľu, pokým opäť nezavládne líščí škrek.

SOLSTICE

The wood is cut and darkness sighs
its needle shower of yew-green light,
of brown stems in the ragged hedge.
Stars pucker on the cusp of sight
and, startling from the woodland's edge,
the moon is an owl; its cries

changing the track of the sea.
The stream sings out in reverse,
a song of solidness, of creak,
as if water needed to rehearse
the change of seasons, or to speak
a human tongue in sympathy.

I hum the water's song, the shallow
breath that shatters on the path
in footsteps, startling a deer,
then slide indoors to wood the hearth
and spark an answer to the fear
of winter; a flickering hallow

that scatters the long night's shadow up the wall
and frees me, briefly, from the vixen's numbing call.

ADAM HOROVITZ

TITULKY

Nabiehajú titulky poskladané zo zničenej krajiny.
Zem rozkúskovaná na útržky
pod zábermi titanského dunenia bombových bítov,
keď sa tvár za tvárou vylína a mení
iba na obrie O úst bezodného výkriku.

Nabiehajú titulky z krajiny, v ktorej sa už rozpadli aj slová,
okrem tých, čo prešli viacstupňovou filtráciou
a remixnuté, s posunutými výškami aj basmi, útočia z rebrákov
aby si deti mohli až do hĺbky kostí
užiť naozajstného trash metalu.

Vybiehajú horúce titulky z vysokých pecí,
z predmestí, kde sa tavia dejiny a správy dneška,
kam z lietadiel rozhadzujú smart bombóny
aby bolo pre všetkých sladkosť do sýtosti,
kým nevyvrátia vojnu ako rakovinu.

Titulky z rozsvietených výkladov,
titulky z temných hĺbok pamäti,
titulky exotických zájazdov na snečné
ostrovy snov spálených na nukleárny prach.

Titulky? Nie. Koniec správ.

NEWS IN

News in from the damaged land.
The soil shakes itself thin
under a bomb-beat juggernaut as faces
fade in and out of recognition until only
a siren 'O' of mouths remains.

News in from the land of no words
but those that are carefully filtered,
remixed, distorted, blasted from speakers
whilst a thin rain of metal dances
in slivers under the skins of children.

News in from the furnace,
from the place of betrayal sealed
like a petri dish, where lies are dropped
from the bellies of planes,
where war grows cancerous on tongues.

News in from the storefront,
from the ache of memory, from
the glittering parade-lands
of suffocated hope. News in. News in.

There isn't any news.

ADAM HOROVITZ

HODINA PAMÄTNÉHO TICHÁ

plamienok rozochvený ako mora
šepce čosi z ticha v kuchyni
komáre vábi do letného okna.

Zvučia jak dvojkoľníky čo sa v tanci lásky
a smrti rútia na okraj viditeľného sveta.

Sledujem vyprskávanie červeného vosku,
ako padá do prázdna mimo okraj svetla
a myslím na rodinu, na tých, čo dávno odišli

tíchí muži na ohlušujúcich frontoch
nechali doma aj rituály svojej viery

nabudení iným,
propagandou, úzkosťou, hladom,
pri písaní listov plných lásky

ich v tme viedol iba jeden plameň,
rozochvená spomienka na ďaleký domov.

Ach, ako len snívali o rodine,
vzdávali vďaka bezmennému bohu aj za najmenšie
požehnanie v týždňovej pošte, ak dorazila,

no nakoniec aj tím najchrabrejším vyvrátilo brucho
z výdatných hodov ostreľovačov a bômb,

keď všetci pekelní netvori
začali vyliezať spod bahna
na oceľových väzoch režúcich do kosti.

ADAM HOROVITZ

COMMEMORATION HOUR

A moth-cupped flame sputters
out of silence in my kitchen, draws insects
whining through the window's crack.

They sing like distant bi-planes,
dogfight-dancing at the edge of sight.

I watch red wax spill
over the candle's battered lip
and think of family, long dead,

the quiet men on unquiet fronts
who let the rituals of their religion

slide away, buoyed up
on propaganda, desperation, hunger,
as they wrote loving letters in the dark

succoured only by a single flame,
by the guttering distances of home.

Oh, how they dreamed of family,
gave thanks to G-d for the minuscule mercies
of the weekly post (when it got through)

but even the gentlest man will break inside
when bombs and snipers dictate their diet,

when all the animals of hell
come crawling out from under mud
on sinews of metal clasping at the bone.

ADAM HOROVITZ

This project has been funded with support from the European Commission. This publication reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

© original poems: Adam Horovitz
© translations into Slovak: Martin Solotruk
© Ars Poetica, 2016

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from Ars Poetica, o.z., Vlčkova 18, 811 05 Bratislava

Editor: Martin Solotruk
Graphic design & layout: Lívia Kožušková
Production coordination: Martina Straková

ISBN 978-80-89283-86-6

www.arspoetica.sk
www.facebook.com/ARS.POETICA.sk

www.versopolis.com

Adam Horovitz je básnik, novinár a vydavateľ. Jeho básne vyšli vo viacerých časopisoch a antológiách vrátane básnickej spomienky na frontových básnikov z čias prvej svetovej vojny, nazvanej 1914: Poetry Remembers (2014), ktorú redigovala súčasná poetka Carol Ann Duffy. Je autorom troch pamfletov: Next Year in Jerusalem (O rok v Jeruzaleme, 2004), The Great Unlearning (Veľké neučenie sa, 2009) a Waiting for the Flame (Čakanie na plameň, 2014). Jeho prvá básnická zbierka Turning (Otáčanie) vyšla v roku 2011. V roku 2014 vyšli vo vydavateľstve History Press Horovitzove spomienky na jeho dospievanie, nazvané A Thousand Laurie Lees. V roku 2014 bol jedným z porotcov Manchesterskej básnickej ceny a prvého ročníka ceny Bare Fiction za poéziu.

Adam Horovitz is a poet, journalist and editor. He has appeared at numerous festivals and venues around Britain since the early 1990s and his work has appeared in a variety of magazines and anthologies, including 1914: Poetry Remembers (Faber, 2014). He has also been the poet in residence for Glastonbury Festival website (2009) and Borkowski PR company's website (2005 to 2007). He has released three pamphlets: Next Year in Jerusalem (2004); The Great Unlearning (2009) and Waiting for the Flame (Yew Tree Press, 2014). His first full collection of poems, Turning, was published by Headland in 2011. He was awarded a Hawthornden Fellowship in 2012. His memoir about growing up in Cider with Rosie country, A Thousand Laurie Lees, was published by the History Press in 2014. He was a judge for the Manchester Poetry Prize and the inaugural Bare Fiction poetry prize in 2014.

